

неизвѣстни на нашата публика. У насъ въпросътъ за Балканския съюзъ е напуснатъ и днесъ се намира далъ назадъ отъ онова положение, въ което го оставиха Равеловъ, Ботевъ, Т. Икономовъ и др. наши дѣйци. Но го подигатъ най-интелигентнитѣ синове на сърбския народъ, частъ отъ които бѣха се провинили прѣдъ свѣщеннатъ за споразумѣние и братство между балканскитѣ народи.

Покойния В. Каричъ бѣ свършилъ юридическия науку въ Великата Школа въ Бѣлградъ и чрѣзъ постоянното си трудолюбие бѣ достигналъ видно мѣсто въ чиновничката хиерархия и въ литературата. Той е работилъ въ двѣ области въ сърбската книжовностъ. Едното се отнася до историко-географията, особено сърбската, гдѣто спадаатъ съчиненията му: „Земеописание на Европа“ (1892), „Земеописание за областитѣ Училища“, „Сърбска Земя“ (1892), „Цариградъ, етата Гора, Солунъ“ (1889) и „Сърбия“ (1888), което бѣло е най-забѣлжително и прѣдъ което се поклониха даже чужденците. Второто направление на неговата книжовна деятельность се отнася до расправяние на въпроси отъ областта на народното образование и политиката. Тукъ спадаатъ трудоветѣ му: „Образованието въ Сърбия и неговитѣ резултати“ (1886), „Тройованье и класическо нахлувание въ Сърбия“ (1893), „Чиновникъ на избирателно море“ (1893) и „Сърбия и балканский съюзъ“ (1893). Последнитѣ му три съчинения сѣ трудове отъ последнитѣ години на неговия животъ. „Чиновникъ на избирателно море“ е остра сатира написана подъ влиянието на напѣванията на безсъвѣстното либерално правителство отъ 1892/3 година, което искаше по всекакъвъ начинъ да се задържи на власть, до която доиде не по волята на народа, а само по волята на тогавашното безсъвѣстно либерално регентство. (В. Каричъ бѣше радикалъ по политическия си убѣждения). Отъ всичкитѣ политически трудове на Карича, най-забѣлжителенъ му е „Сърбия и Балканский съюзъ“, който спада въ най-добритѣ произведения отъ тоя родъ въ сърбската литература. Тамъ, гдѣто бѣже несъгласенъ съ разсѣжденията на Карича, изложени въ настоящата книга, направихъ надлѣжнитѣ забѣлжки.

Най-послѣ не мога а да не изява благодарността си къмъ „Македонското дружество въ София“, което оказа всеко съдействие за поскорошното напечатвание на настоящия ми прѣводъ.

Гр. София, 9 Юний 1895 г.

Прѣводачтъ.